

ФІЗИЧНА КУЛЬТУРА, ЯК ІНТЕГРОВАНА СКЛАДОВА ДУХОВНОСТІ СУЧАСНОЇ МОЛОДОЇ ЛЮДИНИ

Оксана Баштовенко

к. біол. н., доцент

Ізмаїльський державний гуманітарний університет

Закон України «Про фізичну культуру і спорт» [1] визначає діяльність суб'єктів сфери фізичної культури і спорту, спрямовує до уніфікованого порівняння досягнень людей не тільки у фізичній, а й інтелектуальній підготовленості, визначає місце у соціумі. Проведення спортивних змагань та відповідної підготовки до них потребує всебічного підходу з урахуванням можливостей спорту як важливого соціального явища. Важливість цього феномену проявляється у врахуванні всіх рівнів та сфер сучасного суспільства. Одним із основних завдань фізичної культури і спорту є зміцнення здоров'я населення. Для вирішення цього питання необхідно змінити підходи до самого поняття у свідомості підростаючого покоління суть якого, нажаль, останнім часом загубилася у техногенному середовищі.

Витоки олімпійського руху – першоджерела Давньої Греції свідчать про єдність духовної і фізичної культури наших пращурів.

Самовдосконалення і власний розвиток – повинні бути пріоритетом свідомості сучасних молодих людей. Сьогоднішнє суспільство зазнало трансформації, що позиціонує перед молоддю поняття успішності в якому не завжди є місце фізичній досконалості. Проблеми у вирішенні надзвичайно широкого кола питань, що несуть загрози здоров'ю не тільки фізичному, а й соціальному та духовному, потребують негайного вирішення [9, с. 210].

Інтеграція фізичного, духовного та соціального складників людського буття – є важливим напрямом дослідження сучасних науковців-практиків. Спрощений вислів – «У здоровому тілі – здоровий дух!», насправді, має глибокий сенс, тому все більше привертає увагу до вивчення ролі фізичної культури і спорту у становленні успішної людини – успішного суспільства [4;7, с. 70-72].

Винесення питання розвитку фізичної культури і спорту до глобальних завдань сучасності у вимір загально планетного масштабу не є перебільшеним.

Все більше досліджень доводять значимість систематичних тренувань для зміцнення не тільки фізичного здоров'я, а й сприяють підвищенню власної самооцінки, зміцненню психічного здоров'я. Позитивні фізичні зміни відбиваються на функціонуванні нервової системи, а це сприяє і інтелектуальному розвитку особистості [5, с. 60; 10, с. 10].

Розвиток суспільства не може відбуватися відокремлено від розвитку кожної особистості. Фізична культура як складова суспільної поведінки є важливим засобом підвищення трудової діяльності людей,

зниження впливу негативних соціальних явищ та їх профілактичним засобом.

Дослідження фізичної культури, як міждисциплінарної категорії, дозволяє кожній галузі діяльності людини, розробити власні підходи з урахування специфіки професійної діяльності [5].

Фізична культура і спорт як масове явище ввійшли в суспільство через гру та змагальну діяльність, що набули рис соціокультурного спрямування: цілеспрямована діяльність у системі громадських стосунків. За умови професійної організації та керування цими видами діяльності із залученням професіоналів-практиків, можливо створити стійку міжгалузеву інтеграцію, визначальну для розвитку духовності, стабільних соціальних стосунків

Для розвитку фізичної культури особистості, формування її духовності треба враховувати логічну наступність етапів виходячи з рівнів соціологічного знання [9, с. 210; 6, с. 37].

Деякі науковці вилучають тріадну структуру: – макрорівень, як функціональні зв'язки між окремими особами, що свідомо визнають необхідність фізичної і духовної трансформації за умови здійснення фізичної активності у задоволенні біологічних і соціальних потреб. Цей рівень забезпечується не тільки між окремими особами, а й між соціальними групами, які здатні на самоорганізацію. Мезорівень передбачає спеціально організовану структуру фахівців, що здатні цілеспрямовано об'єднувати інших у групи які відповідають соціальному запиту суспільства. Ці організації можуть бути представлені як соціальні інститути фізичної культури і спорту. Макрорівень аналізує сферу фізичної культури та спорту у соціумі та створює підсистеми загально розвиваючого, оздоровчого спрямування, виробничої, змагальної діяльності, науково-методичної та рекреаційної, медичної, рекреаційної діяльності [8, с. 98-99].

Підсумовуючи вищесказане є доречним виокремити явище, що трактують як «життєтворчість». Саме на підставі фізкультурно-спортивної діяльності формуються складові життєдіяльності людини, як висококультурної та високодуховної особи сучасного суспільства. Усвідомлення свого здоров'я як цінності не лише власної, а й суспільної, наполеглива робота над його удосконаленням та збереженням повинно бути пріоритетом сучасного цивілізованого суспільства.

1. Верховна рада України (1993). Про фізичну культуру і спорт, Закон України від 24. 12. 1993, № 3808-XII, Редакція станом на 27. 09. 2017.

2. Власова Н.Ф. (2015) Концептуальні засади дослідження фізичної культури і спорту у міждисциплінарному вимірі. Молодий вчений. С. 188-192.

3. Дутчак М.В. (2017) Життєтворчість та ілюстративна методологія у науковій царині фізичної культури і спорту. Практична філософія. 3 (65). С. 123-133.

4. Ляшенко В.М., Туманова В.П., Корж Є.М. (2017) Дослідження ціннісно-сміслової сфери особистості спортсменів. Фізичне виховання,

спорт та здоров'я людини: досвід, проблеми, перспективи. Всеукр. наук.-практ. Конф. м. Київ. С. 129-133.

5. Кіндрат В.К., Кіндрат Н.П. (2012) Проблема патріотичного виховання студентів спеціальності «Фізичне виховання». Фіз. виховання, спорт і культура здоров'я у сучас. сусп-ві. С. 59-66.

6. Крайняя Н.В. (2005) Проблема духовності в системі підготовки і виховання будучих учителів фізическої культури. Педагогіка, психологія та мед.-біол. пробл. фіз. виховання і спорту. 10. С. 34-39.

7. Савченко В.М., Лопатенко Г.О. (2018) Роль духовності у спорті. Київський університет імені Бориса Грінченка «Молодий вчений». № 4.3 (56.3). С. 69-76.

8. Сіренко Р.Р. (2019) Фізична активність у суспільстві як стратегічний напрям державної гуманітарної політики в умовах глобалізаційних викликів. Механізм державного управління. 30(69). С. 97-101.

9. Турчик Р.Х.В. (2014) Шкільний спорт як соціально-ціннісна система у працях зарубіжних фахівців. Проблемы современного педагогического образования. № 46-6. С. 206-213.

10. Шепеленко Т. В., Буц А. М., Бодренкова І. О. (2018) Фізичне виховання у формуванні здорового способу життя: Навч. посібник. Харків: УкрДУЗТ. 125 с.

ПІДСИЛЕННЯ АЛЬТЕРНАТИВНОЇ КОМУНІКАЦІЇ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ ІЗ СИНДРОМОМ ДАУНА З ОПОРОЮ НА МЕТОДИКУ PЕCС

Олена Біла

д. пед. н., професор

Ізмаїльський державний гуманітарний університет

Юлія Левицька

магістрантка педагогічного факультету

Ізмаїльський державний гуманітарний університет

У сучасних наукових джерелах (О. В. Гаяш, А. А. Колупаєва) зміст поняття «учень із Синдромом Дауна» переважно подається як генетичне порушення, що позначається на зниженні рівня розумового розвитку; рисах обличчя; наявних вроджених вадах серця; сенсорних порушеннях (слуху, зору); інших медичних проблемах за різним ступенем їх прояву.

Згідно статистичних даних, у кількісному співвідношенні виникнення синдрому становить орієнтовно 1 на 800 або 1000 новонароджених осіб [2, с. 34].

Уперше феномен «Синдрому Дауна» був описаний у 1866 р. англійським лікарем Дж. Л. Дауном, який охарактеризував його як розумову відсталість, що поєднується з характерними зовнішніми ознаками. І майже через сторіччя, у 1959 р. учений Ж. Лежен назвав такий синдром «генетичною природою» [4, с. 30]. Він спричинюється хромосомними розладами розвитку клітини (замість 46 хромосом